

stolte Kongedømme uhjælpeligt synke i Grus. I over en Time blev han siddende sammenbøjet ved Bordet med Hovedet i sine Hænder og rørte sig ikke.

Men pludselig rejste han sig, kastede Tegninger, Beregninger og Overslag hulter til bulter ned i Kommodeskuffen, tændte sig en Cigar og skridtede ind til Byen, hvor han tilbragte Eftermiddagen i en Billardstue. Højrøstet spaserede han omkring i Skjorteærmer og spillede med enhver, der bød sig til. Han var endda ualmindelig sikker i Stødet, vandt Parti efter Parti. Ingen skulde se paa ham, at han samme Dag havde lidt et saa forsmædeligt Nederlag.

Hen paa Eftermiddagen traf han her en Bekendt, som falbød en tiloversbleven Billet til et Kunstner- og Studenterkarneval samme Aften. Billetten var at faa til halv Pris. Per købte den straks.

Den følgende Aften stod han med opslaaet Frakkekrave og ventede ved et af de mørke og stille Hjørner af Frue Plads. Det var Snevej. Paa Pladsen foran ham saaes der ikke et Menneske. Det hvide Snetæppe laa rundt om Kirken uden et eneste Fodspor. De to Statuer af Moses og David foran Indgangen havde faaet store, hvide Parykker paa og mindede med denne Hovedpynt og i deres sorte Kapper om et Par holbergske Advokater.

Den, han ventede paa, var en Dame, en yngre Frue, som han havde truffet paa Karnevalet og danset med den halve Nat. Noget stort Haab om, at hun vilde komme, havde han dog ikke. Det var hans første Kærlighedseventyr med en virkelig Dame, og noget Løfte havde hun da heller ikke villet give ham. Hun havde nærmest slaaet hans dristige Anmodning hen i forlegen Spøg.

Klokken oppe i Taarnet havde forlængst slaaet ni, og han tænkte just paa at gaa hjem, da Nogen rømmede sig bag ved ham. Det var et Bybud, der udbad sig hans Navn og derpaa overrakte ham et Brev.

Per skyndte sig hen under den nærmeste Lygte, og mens hans Næsebor udvidede sig for at indaande Papirets Violduft, læste